

BİR ŞEFTALİ BİN ŞEFTALİ

Yazarı: Samed BEHRENGİ

Hazırlayan: Pınar BAF (Lise Hazırlık Sınıfı Yağmur BAF'ın annesi)

Yoksul mu yoksul bir köy vardı. Köy hem yoksul, hem susuzdu. Bu köyün yoksulluktan da büyük sorunu susuzluktu.

Susuzluktan köyde doğru düzgün hiçbir şey yetişmezdi. Ancak köyün hemen yakınında uçsuz bucaksız bir bahçe vardı. Bahçe ki, ne bahçe! İçinde çeşit çeşit meyve ağaçları bol bol meyveler yetişirdi. Bahçenin tam ortasında, suları çağıldayarak akan bir dere vardı.

Köyün sahibi olan bir ağa vardı. Ağa birkaç yıl önce, köyün topraklarını köylülere paylaştırmıştı. Paylaştırmıştı dediğimiz, bu toprakları köylülere satmıştı. Bu bakımlı ve güzel bahçeyi ise kendine ayırmıştı.

Köylülere satılan topraklar gerçekte pek bir işe yaramazdı. Çünkü çorak, verimsiz ve bakımsız topraklardı. Arazi, taş ve kayalardan oluşuyordu. Köylüler buralarda ancak arpa ve buğday yetiştirebiliyordu. O da ancak kıt kanaat yetecek kadar yetişiyordu.

Ağanın bahçesinde iki tane şeftali ağacı vardı. Ağaçlardan biri büyük, diğeri küçüktü. Her iki ağacın da yaprakları, çiçekleri aynıydı. Her iki ağaç da kardeşti.

Büyük şeftali ağacı, mevsimi geldiği zaman iri iri, sulu sulu şeftaliler verirdi. Dalları öylesine şeftaliyle dolardı ki, dallar yerlere kadar kendiliğinden eğilirdi.

Büyük ve küçük ağacın ikisinin de gövdesine birer nazar boncuğu asılmıştı.

Büyük şeftali ağacının meyvesi boldu, ama küçük ağaç için aynı şey söylenemezdi. İlbaharda açar, coşardı. Gel gelelim tam meyve vereceği zaman bütün çiçekleri bir anda dökülürdü.

Bahçenin bakımından sorumlu bir bahçıvan vardı. Bahçıvan her iki ağaca da aynı özeni gösterirdi. Ancak, ne yaparsa yapsın, küçük ağaç meyve vermezdi. Bahçıvanın bütün emeklerini boşa çıkarırdı.

Bahçıvan, küçük şeftali ağacına yeni bir aşı yaptırdı. Bunun işe yarayacağını düşünüyordu. Ama bahçıvan yanılmıştı. Aşı da bir fayda sağlamadı. Ağaç, her yıl olduğu gibi yine çiçeklerini döktü.

Bahçıvan ne yapacağını bilemiyordu. Kaç yıldır bu ağaçla uğraşmaktan bıkip usanmıştı. Sonunda başka bir çare aklına geldi. Küçük şeftali ağacını korkutmayı deneyecekti.

Bahçıvan, bu düşünce içinde eve gidip bir balda aldı. Ağacın dibine gelip baltayı bilemeye başladı. Bir taraftan da söyleniyordu.

“Sen görürsün gününü! Meyve vermemek ne demekmiş, birazdan anlayacaksın! Biraz sonra seni keseceğim. Parça parça olacaksın.”

Bahçıvan bunları söyledikten sonra eline baltayı alıp vuracaktı gibi yaptı.

O sırada bahçıvanın karısı yetişip baltayı elinden aldı.

“Dur yapma!” diye bağırdı. “Bir yıl daha bekle. Bak göreceksin, seneye nasıl güzel şeftaliler verecek.”

Kadın bunları söyledikten sonra arkasından ekledi:

“Önümüzdeki sene de şeftali vermezse, o zaman onu keser bir güzel yakarız.”

O sene de öyle geçti. Ama bizim küçük şeftali ağacı hiçbir şeyi umursamıyordu. Yine çiçeklerini açtı. Meyve zamanı geldiğinde yine çiçeklerini döktü.

Bu küçük ağacın derdini hiç kimse anlayamıyordu. Neden meyve vermediğini bir türlü çözemiyorlardı.

Küçük şeftali ağacı bir gün dile gelip anlatmaya başladı:

“Bir zamanlar ben de, bir şeftalinin içinde çekirdek olarak yaşıyordum. Bahçıvanın sepetinde diğer şeftali arkadaşlarımla birlikte sıralanmıştık. Derimiz o kadar inceydi ki, güneş bizi hemen yakıyordu. Bizi güneşin ışınlarından korumak için, sepetin altına ve üstüne asma yaprakları serilmişti. Hepimiz göz alıcı bir güzelliğe sahiptik.

Henüz gün ağarmadan dalımızdan koparılmıştık. Bu yüzden üstümüzde hala çiğ damlaları duruyordu. Hepimiz aynı şeftali ağacının şeftalileriydi. Olgun ve bol sulu meyvelerdik.

Bahçıvan şeftalileri topladıktan sonra hepsini sepete yerleştirmişti. En üste de beni koymuştu. Çünkü ben, aralarında en iri ve en gösterişli olanıyım.

Aslında her şeftali benim gibi geliş gösterişli olabilir. Yeter ki, uygun koşulları bulabilsin. Bir de meyvelerin düşmanı olan küçük kurtçuklara kanmasın. Onların çekirdeklerine kadar yuvalanmasına fırsat vermesin.

Eğer o sepet, ağanın önüne gitseydi, eminim ki, ağanın şımarık küçük kızına sunulacaktım. Ağanın kızı da beni bir kez ısırıp çöpe atacaktı. Bizim ağanın kızı böyle yapar çünkü. Zaten bütün yaşamı zengin sofralarda geçmiş, şımarık bir kızdan başka ne beklenir? Ağaların sofrası, yoksulların sofrasına hiç benzemez.

Mesela benim tanıdığım iki yoksul çocuk var. Sahip Ali ve Polat. Onların sofralarında bu güne kadar hiç meyve olmamıştır.

Meğer ağa, sevgili kızının ağzı tatlısın diye, yurt dışından portakallar, muzlar, üzüm getirtiyormuş. Kızını mutlu etmek için başka şeyler de yapıyormuş. Avrupa’dan taze taze, çeşitli cinslerde güller getirtiyormuş. Ağanın, kızı için yaptıkları bunlarla sınırlı değilmiş. Hekimler, bakıcılar, giyim kuşam, oyuncak ve gezileri için de akla hayale gelmeyecek paralar ödüyormuş. Neyse şimdi ağayı bırakalım, biz yine öykümüze geri dönelim.

Bahçıvan topladığı şeftalilerle dolu sepeti koluna taktı. Tam bahçeden çıkarken ayağı tökezlemesin mi? Sendeledi. Kolundaki sepet sallandı. Neredeyse sırtüstü düşecekti. Ama düşmesine fırsat kalmadan kendini toparladı.

Sepet sallandığı sırada ben de sepetten aşağı düştüm. Bahçıvan düştüğümü görmemişti. Kolunda sepetle birlikte yürüyüp gitti.

Bahçede tek başıma kalıvermiştim. Güneş gökyüzünde yükselmeye başlamış, ortalığı yavaş yavaş bir sıcaklık kaplamıştı.

Aradan biraz zaman geçti. Güneş tam tepeye çıkmıştı. Sıcaklık kabuğumu kavurdu. Çekirdeğim de artık aynı sıcaklığı hissediyordu. Çok susamıştım.

Annemin dalındayken, susadığım zaman köklerdeki öz suyu emerdim. Susuzluğum geçtikten sonra da tekrar güneşe döner, oyuna dalardım.

Annemin dalındayken güneşin sıcaklığı arttıkça benim de rengim değişiyordu. Yeşilden sarıya, sarıdan ala dönüşmüştüm. Bu değişim, içimde büyük bir mutluluğun doğmasına yol açtı. İçim içime sığmıyordu. İçimde büyük bir sevinç vardı. Coştukça irileşip, olgunlaşıyordum.

Yanaklarım iyice kızarmaya başlamıştı. Yanaklarım kızardıkça irileşiyor, irileştikçe ağırlığım artıyordu. Ağırlığım arttıkça annemin dalı da aşağı doğru inmeye başlamıştı. Rüzgar estiği zaman ben de yavaş yavaş sallanıyordum.

Anneciğim her zaman şunu söylerdi:

“Güzel kızım, yüzünü güneşten saklama olur mu? Her zaman güneşe dönük ol. Güneş bizim en yakın dostumuz, can yoldaşımızdır. Yiyeceğimizi toprak veriyorsa, güneş de o yiyeceği ısıtıp pişiriyor. Bizim yemeğimiz de işte böyle hazırlanıyor. Güneşten saklanmak sağlığımızın bozulmasına yol açar. Güneşten sakınanlara, saklananlara bir bak bakalım. Hepsinin cılız, zayıf ve hasta olduğunu görürsün. Hepsinin de yüzleri sapsarıdır.

Güneşin dünyamıza küssüp saklandığını bir düşünsene! Acaba o zaman ne olurdu? Eğer güneş olmasaydı, hiçbir canlı yaratık yaşayamazdı. Yaşayabilmek için tüm canlıların güneşe gereksinimi vardır.”

Annemin bu söylediklerini hiçbir zaman unutmadım. Bu yüzden fırsat bulduğum zaman güneşin ışınlarını kana kana içime kadar doldururum. Çünkü biliyorum ki, güneşin sayesinde böyle büyüüp serpildim. Böyle güzel bir şeftali oldum.

Annem bana bunları söyledikten sonra içimi bir kuşku, bir korku kapladı. Ya birileri güneşi kızdırıp küstürürse! O zaman ne olacaktı? Ya güneş kızar da ışınlarını bize yollamaktan vazgeçerse! Güneş ışınları olmadan bizler ne yapardık?

Bunları çok düşündüm, ama bir yanıt bulamadım. Günün birinde bütün bu soruları anneme sordum.

Anneciğim bunu yanıtladı:

“Güzel kızım, şimdi beni iyi dinle,” dedi. “Dünyada kendini bilmez şaşkın insanlar var, ama güneşi seven akıllı insanlar da var. Kendini bilmez birkaç kişi güneşi küstüremez. Ama çok, çok uzun yıllar sonra güneş de yaşlanırsa, işte o zaman ne olur onu bilemem.”

Ben size aslında başka bir şey anlatıyordum değil mi? Yine konunun dışına çıktım.

Evet! Nerede kalmıştık? Sepetten yere düşmüştüm değil mi? Size bunu anlatıyordum.

Evet sepetten düşmüş, bahçenin ortasında tek başıma duruyordum. Güneşin ışınlarını doya doya içiyordum. Kabuğum kurumaya başlamıştı. Çok da susamıştım.

Hemen yanı başımda bir karınca gördüm. Hani şu atlıkarınca denilen, kocaman karıncalardan biri. Beni görünce koşarak yanıma gelip çevremde gezinmeye başladı.

Sepetten düştüğüm zaman bir yerim ezilmişti. Ezilen yerimden toprağa biraz su akmıştı. Sıcaklık etkisiyle de su katılaşmaya başlamıştı.

Atlıkarınca kısıkaçlarıyla kurumuş olan suyu birkaç kez yokladı. Kısıkaçlarının değdiği yerde delikler oluşmuştu. Karınca geri çekilip açtığı deliklere baktı. Sonra tekrar asıldı. Ama başarılı olamadı.

Karınca çok inatçıydı. Katılmış olan suyu orada bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu kez ayaklarıyla bastırarak yerden güç aldı. Sonunda katılmış olan suyun bir parçasını koparmayı başardı. Kopardığı parçayı kaptığı gibi oradan uzaklaştı.

Çevremde olan bitenleri seyretmeye devam ediyordum. O sırada birtakım sesler duydum. Bahçe duvarından iki çocuk atlamıştı. Bunlar Sahip Ali ve Polat’tan başkası değildi.

İki çocuk, bahçeden meyve aşırarak için gelmişlerdi. İkisi de korkusuz ve cin gibi çocuklardı. Korku nedir bilmiyorlardı.

Başka çocuklar bahçenin duvarına bile yaklaşamazlardı korkudan. Oysa bu ikisi, bekçinin tüfeğinden bile korkmuyorlardı.

Bu iki çocuk yoksul mu yoksuldular. Zaten üstlerine başlarına bakan bir kimse bunu hemen anlayabilirdi. İkisinin de giysilerinde belki kırk tane yama vardı.

Çocuklar bu bahçeye ilk kez gelmiyorlardı. Onları daha önce de bir kez görmüştüm.

Daha öncede gizlice bahçeye girmişler, ama sonunda yakayı ele vermişlerdi. Bekçiye yakalanmışlar, yine de kaçmayı başarmışlardı. Bekçi arkalarından tüfeğini ateşlemişti. Ama bu iki çocuk ne tüfekten, ne de bekçiden korkuyorlardı.

Çocuklar yedi-sekiz yaşlarındaydılar. İkisi de çok sevimli çocuklardı. Nedense onları çok sevmiştim.

Gelelim öykümüze.

O gün de Sahip Ali ve Polat koşarak bahçeye daldılar. Benim üzerimden zıplayıp geçtiler. Sanırım beni görmemişlerdi. Doğruca şeftali ağacına koştular. Ama çok geçmeden söylene söylene geri döndüler.

Sahip Ali:

“Amma da şanssızız be!” diyordu. “Bahçıvan bütün şeftalileri toplamış. Ağacın üstünde bir tane bile şeftali kalmamış. Bari bir tanecik bırakır insan.”

Polat:

“Ne yapalım, şansımız yokmuş. Adam bir yıldır elinde tüfekte bekliyordu. Mevsimi gelince olgunlaşmış meyveleri toplamış.”

Sahip Ali:

“Tamamda bari bir tanecik bırakır insan. Hiç değilse birinin tadına bakabilseydik. Geçen yıl, hiç olmazsa bir tane yemiştik. Bu yıl o da yok.”

Polat da Sahip Ali’ye hak vermişti.

“Bu şeftaliler dünya malı değil mi? Bizim şeftali yemeye hakkımız yok mu? Bütün şeftalileri topluyorlar. Sonra da ağa denilen o insafsız adama götürüyorlar.”

Sahip Ali:

“Haklısın, ama suç bizde,” dedi. “Ağa bütün köye el koyuyor. Meyvelere el koyuyor. Milleti soyup soğana çeviriyor. Ama kimse kalkıp bir şey yapmıyor. Adamın yaptıklarını öylece seyrediyoruz.”

Polat’ın heyecanı artmıştı.

“Bak bu güzel bahçeye, ağa tek başına el koydu. Buradaki meyvelerden, bahçenin nimetlerinden tek başına faydalanıyor. Oysa burası, köyün ortak malı olmalıydı. Ağa kurnazlık yapıp buraya sahip oldu. Şimdi de kimseyi yaklaştırmıyor bile. Bazen burasını ateşe vermek için içiyor içimden.”

Sahip Ali:

“Benim de,” dedi. “Eğer burayı yakmazsam bana da Sahip Ali demesinler.”

Polat, Sahip Ali’ye destek çıktı.

“Yakalım,” dedi. “Burayı yakmazsak bize de Sahip ve Polat demesinler.”

Çocuklar huzursuz olmuşlardı. Ağacın üstünde şeftali bulamamak onları üzmüş ve sinirlendirmişti. Öfkeli öfkeli, sert adımlarla yürüyorlardı. Neredeyse üzerime basıp, beni ezerek geçeceklerdi. Gözleri öfkeden hiçbir şey görmüyordu.

Tam önümde duruyorlardı, ama gene de beni gördükleri yoktu. Polat birden can acısıyla sıçrayıp küçük bir çığlık attı. Ayağına bir diken batmıştı. Dikeni çıkarmak için eğilince, gözleri sevinçle parlamıştı. İşte, sonunda beni görmüşlerdi. Polat sevincinden ayağındaki dikeni unutmuştu. Beni yerden alıp heyecanla:

“Sahip Ali şuraya bak!” dedi heyecanlı. “Bak; yerde ne buldum.”

Polat heyecanla Sahip Ali’ye baktı. Sahip Ali’nin elinde kocaman bir şeftali vardı. Hem de şeftalilerin en güzeli, en alımlısı... Yani ben...

İki çocuk beni sevecenlikle okşadılar. Evirip çevirip baktılar. Yemeye kıyamıyorlardı.

Oysa ben sıcaktan bunalmıştım. Derim kuruyup buruşmaya başlamıştı. Beni bir an önce ısıtıp yeseler çok daha iyi olacaktı.

Çocukların elleri, çalışmaktan çatmamış, yara olmuştu. Çatlak elleriyle okşarken derimi sıyrıyorlardı. Ama olsun, sıyrılsın. Ben gene de çok mutluydum. Çünkü biraz sonra bu iki çocuk eni yiyecekti. Bundan büyük mutluluk mu olurdu? Yıllardır meyve yememişlerdi. Beni yemek en çok onların hakkıydı. Tadımı çok beğenecekler ve günlerce unutamayacaklardı.

Polat da Sahip Ali de hala inanamayan gözlerle bana bakıyorlardı.

Sahip Ali:

“Polat,” dedi. “Bugüne kadar böylesine iri ve güzel bir şeftali hiç görmedim.”

Polat da onu destekledi.

“He ya,” dedi. “Böylesini hiç görmemiştik. İnsan, bunun şeftali olduğuna inanamıyor.”

Sahip Ali, bir an önce beni yemek istiyordu.

“Havuzun kıyısına gidelim.” dedi. “Şeftaliyi orada soğutur öyle yeriz. Böylesi daha iyi olur.

Lezzeti artar.”

Hep birlikte havuza doğru yola çıktık. Çocuklar sırayla taşımaya başladılar beni. Sanki çok zor bulunan bir elmas ya da pırlantaymışım gibi davranıyorlardı bana. Dikkatlice taşıyorlar, büyük bir özen gösteriyorlardı.

Sonunda havuza vardık. Havuzun çevresi söğüt ve kavak ağaçlarıyla çevriliydi. Ağaçların gölgesi havuzun çevresinde hoş bir serinlik yaratıyordu. Çocukların elinde olmama rağmen ben de bu serinliği hemen hissettim.

Çocuklar büyük bir dikkatle havuza soktular eni. Suyun içinde, ellerinin arasında bekletmeye başladılar. Suya düşürmemek için çok dikkatli davranıyorlardı. Ellerinin arasından kayıp derine giderim diye çok korkuyorlardı.

Çocuklar haklıydı. Havuzun suyu soğuktu. Bir süre beni suyun içinde beklettiler. Şimdi soğumuştum. Derim tekrar gerilmişti.

Polat:

“Sahip Ali,” diye seslendi.

“Ne var?” dedi Sahip Ali.

“Bu şeftali acaba kaç para eder?”

Sahip Ali:

“Para eder,” diye yanıt verdi.

Polat:

“Sana kaç para eder, diye sordum,” dedi. “Bunu bir düşünsene.”

Sahip Ali kafasını kaşdı. Uzun uzun düşündü.

“Şeftali iyice soğutur da sonra satarsak bin tümen (tümen: İran para birimi) eder herhalde.”

Polat güldü.

“Paradan haberin olmadığı nasıl da belli oluyor,” dedi. “Bin tümeni çok para zannediyorsun.”

Sahip Ali kızdı.

“O zaman sen bir şey söyle. Madem parayı çok iyi biliyorsun.”

Polat:

“Yüz tümen eder,” diye yanıt verdi.

Bu kez Sahip Ali gülmeye başladı.

“Hey akıllım benim,” dedi. “Yüz tümen, bin tümenden daha az değil mi?”

Polat:

“Of! Ben nereden bileyim. Babam her zaman, ‘yüz tümen de bin tümen de aynı,’ diye söylenir. Ben de ondan duymuştum.”

Sahip Ali:

“Aslında benim babam da aynı şeyleri söylüyor,” dedi. “Herhalde doğru söylüyorlar.”

Onlar böyle konuşurken beni unutmuşlardı. Polat beni hatırladı. Tekrar benimle ilgilenmeye başladı.

“Oh! Şeftali buz gibi olmuş,” dedi. “Tam dişlerimize göre.”

Bunları söyledikten sonra da beni yavaşça okşadı.

Sahip Ali de elini uzattı. Aynı sevecenliği o da gösterdi. Sanki bebek sever gibi sevdi beni.

“Haklısın Polat,” dedi. “Şuna bak, ne de güzel görünüyor.”

İki çocuk sonunda beni sudan çıkardılar. Şimdi yine sıcakla karşılaşmıştım. Güneşin sıcaklığını hissedebiliyordum. İçim içime sığmıyordu. Bir an önce beni yemelerini istiyordum. Yesinler ve nasıl lezzetli olduğumu görsünler. Bu lezzetin tadına varabilsinler. Güneşten aldığım gücü, anneciğimin bana vermiş olduğu lezzeti, bu iki yoksul köy çocuğunun tatmasını istiyordum. Onları mutlu etmeyi, kendime bir görev edinmiştim. Biliyordum ki, beni yedikleri zaman çok mutlu olacaklardı.

Polat ve Sahip Ali biraz sonra beni yiyeceklerdi. Ben ise o anda, daha sonra geçireceğim serüvenleri düşünmeye başlamıştım. Kim bilir kaç kez toprağın içinde değişim geçirecektim? Beni oluşturan şeyler; güneş ışığı, toprak ve su idi. Annem bütün bunları benim için hazırlayıp bana sunmuştu. Toprağın içindeki suyu köyleriyle emdi. Bu suyla gövdesini, dallarını, yapraklarını ve meyvelerini besledi.

Annemin dalında henüz küçücük bir tomurcuktum. Sonra bir gün goncaya dönüştüm. Bir sabah çiçek olarak açiverdim. Annem beni beslemeye devam etti. Güneş ışınlarını emdim. Topraktaki suyu içtim.

Çiçek olduktan sonra yavaş yavaş meyve olmak için yeni bir değişim geçirmeye başladım. Önce çekirdeğim oluştu. Daha sonra çekirdeğin etrafındaki etim oluşmaya başladı. Yavaş yavaş bir şeftali olmaya başlamıştım. Yanaklarıma renk gelmiş kızarmaya başlamıştım.

Polat ve Sahip Ali biraz sonra beni yiyeceklerdi. Sindirildikten sonra onların kanına karışacaktım.

Sahip Ali beni elinde tutuyordu. Polat’a uzatarak:

“Al önce sen ısır,” dedi.

Polat beni eline alarak şöyle bir baktı. Sonra da ağzını kocaman açarak büyük bir ısırık aldı. Sıra Sahip Ali’ye uzattı. Sahip Ali de bir ısırık kopardı. İkisi de tadımı çok beğenmişti.

Yavaş yavaş azalıyordum. Bir Polat, bir Sahip Ali ısıırıyordu. Biraz sonra çekirdeğimi atacaklardı. Bende böylece yeni bir hayata başlayacaktım. Çekirdeğim şimdi şeni bir hayata hazırlanıyordu. Bu yeni hayal toprakta yavaş yavaş büyüyerek kocaman bir ağaca dönüşerek olacaktı.

Düşünmeye devam ediyordum. Ben bir şeftali olarak ölüyordum. Ama aynı zamanda da yepyeni bir hayata hazırlanıyordum. Bunları düşünürken kendimle gurur duydum.

Polat en son parçamı ağzına attı. Çekirdeğimin etrafında kalmış olan son parçalarımı sıyırdı.

İşte artık sadece bir çekirdektim. Polat çekirdeği ağzından dışarı fırlattı. Şimdi sert mi sert bir çekirdektim. Yeni bir hayata başlayabilirdim artık.

Yeni bir hayata başlayabilmek için toprağa düşmem gerekiyordu. Toprağa düştükten sonra sert kabuğumu yarıp filizlenecektim. Bunun için biraz neme gereksinim duyacaktım.

Çocuklar beni bitirmiş, parmaklarına bulaşan suyumu yalıyorlardı. Keyifleri yerindeydi. Gözlerinde mutluluk parıltılarını görmek mümkündü.

Polat ve Sahip Ali bir süre sessiz kaldılar. Sessizliği ilk bozan Polat oldu.

“Şeftali bitti. Şimdi ne yapacağız?” dedi.

Sahip Ali:

“Hava çok sıcak. Havuza girip serinleyelim,” diye yanıt verdi.

Polat:

“Hayır olmaz. Çekirdekle ilgili başka planlarım var.”

Polat bunları söyledikten sonra beni söğüt ağacının altına bıraktı.

Polat çekirdeği bıraktı ağacın altına. Sonra da koşarak hızla havuza atladı. Sahip Ali durur mu? O da Polat’ın ardından havuza atlamaya hazırlandı.

Polat, çivileme dalmıştı havuza. Önce dibe indi, ardından çırpınarak suyun üstüne çıktı. Havuzun dibinde birikmiş olan çamurlar bulandı. Polat'ın yüzü gözü çamur içinde kalmıştı.

O sırada Sahip Ali, Polat'a:

"Polat sakın başını çevirip bana bakma," dedi.

"Neden?" diye sordu Polat.

Sahip Ali:

"Çamaşırlarımı çıkaracağım," diye yanıt verdi. Elbiselerimle suya girersem sonra kurumazlar.

Babam havuza girdiğimi anlarsa bana kızar."

Polat güldü,

"Sen de amma yaptın ha!" dedi. "Bu sıcakta sen bile kurursun. Bir saat içinde kurur çamaşırların."

Sahip Ali ikna olmadı.

"Yok olmaz. Kurumaz."

Polat bir şey söylemedi. Başını çevirdi. Sahip Ali'ye bakmadı.

Sahip Ali çamaşırlarını çıkarıp o da suya atladı. Polat ondan sonra başını çevirip arkadaşına baktı. Sahip Ali sudaydı. İki çocuk suyun içinde oynadılar, yüzdüler. Akşama kadar havuzun içinde çılginca oynadılar.

Akşam olmak üzereydi. Sahip Ali sudan çıktı. Üstünü giyip Polat'ın çıkmasını bekledi. Sonra o da çıktı. Pantolonunun paçaları ıslanmıştı. Bir süre durup kurummasını beklediler. Sonra beni çimenlerden alarak oradan ayrıldılar.

İki çocuk bir süre hiç konuşmadan yürüdü. Polat, Sahip Ali'nin şeftali çekirdeğini ne yapacağını çok merak ediyordu. Dayanamadı, sonunda sordu:

"Ne yapacaksın o şeftali çekirdeğini? Neden öyle özenle saklıyorsun?"

Sahip Ali güldü.

"Biraz daha merak et," dedi.

Polat'ın daha fazla beklemeye tahammülü yoktu.

"Söylesene çok merak ettim," diye üsteledi.

Sahip Ali:

"Hadi şimdi evlerimize gidelim," dedi. "Gölgeler uzadığı zaman seni gelir evden alırım."

"Sonra ne yapacağız?" dedi Polat.

Sahip Ali:

"Seni aldıktan sonra şu karşıdaki tepeye çıkacağız. Tepeye vardığımız zaman, çekirdeği ne yapacağımızı sana anlatırım."

Polat bir şey söylemedi. Birlikte yürümeye devam ettiler.

Köyün sokakları bomboştu. Her tarafı gübre ve sinek kokusu sarmıştı. Zaten bu köyde başka koku duyulmazdı ki!

Evlerine yaklaştıkları sırada çitin üzerinden birdenbire atlayan bir köpek karşılarına çıktı. Polat köpeğin başını okşadı. Köpek de onun peşi sıra gitti.

Sahip Ali de kendi evine gitmek için tek başına yürümeye başladı. Sokak bir tepeye doğru yükselmekteydi. Yokuşun iyice yükseldiği yerde evlerin damlarıyla yol aynı hizada kalıyordu. Sahip Ali damlardan birine yöneldi. Damın üstünden atlayarak evinin yolunu tuttu. O sırada beni de avcunda sımsıkı tutuyordu.

Sahip Ali damdan atladığı sırada kendi bahçelerindeki tezeğin içine düştü. Annesi tezeği yeni ıslatmıştı. Ama Sahip Ali bunu bilmiyordu. Bu yüzden üstü başı tezek içinde kaldı.

Sahip Ali damdan atlayınca annesi ona seslendi.

“Oğlum babana ekmekle bir testi su götür.”

Sahip Ali doğruca ahıra gitti. Beni, bir gübre yığınının içine gömüp sakladı. Şimdi ortalık kapkaranlıktı. Çevremdeki hiçbir Şeyi göremiyordum.

Gübrenin kokusu beni adeta boğuyordu. Orada uzun bir süre kaldım. Sonra üzerimdeki gübrenin eŐelendiđini hissettim. Ardından Sahip Ali’nin eli gözüktü. Bulunduğum yerden beni çıkarıp avcuna aldı. Őalvarına silerek üzerimdeki gübreleri silmeye çalıştı.

Sahip Ali’nin elinde yeni bir yolculuğa başlamıştı. Biraz sonra Polatların evine vardık. Polat’ın kız kardeŐi damda tezek yapıyordu. Bir taraftan da komŐu kadınla çene çalıyordu. KomŐu kadın da yaptığı tezекleri kendi evinin duvarına yapıŐtırıyordu.

Biraz sonra Polat’ın annesi de dışarı ıktı. Sahip Ali ona Polat’ı sordu. Polat’ın anası, oğlunun evde olmadığını söyledi:

“Keiyi bozkıra götürdü,” dedi.

Sahip Ali oradan ayrılıp Polat’ı bulmak için yola düştü. Polat’ı tepenin başında bulduk. Kpeğiyle oturmuŐ bizi bekliyordu. Keiyi de otlaması için tepenin ardına salmıŐtı. Bizi görünce ayağa kalktı.

Dikkat edince, iki çocuğun da derisinin renginin benim ekirdeğimin rengine olduğunu gördüm. Güneş altında dolaŐmaktan derileri kahverengi olmuştu.

Polat sabırsızlanıyordu.

“Sahip Ali, anlatsana Şu ekirdeği ne yapacağını,” dedi.

Sahip Ali:

“Bir Şeftali ağacının olmasını istemez miydin?” diye yanıt verdi.

“Ne?” dedi Polat. “İstemez olur muyum?”

Sahip Ali:

“yleyse hadi gidelim.”

Keiyi köpeğe emanet edip iki ocuk oradan ayrıldılar. Sahip Ali beni sım sıkı tutuyordu.

Polat:

“Nereye ekeceğiz çekirdeği?” diye sordu.

Sahip Ali:

“Bahçenin dibindeki tepeciğe ekeceğiz. Sonra bizim de artık bir Şeftali ağacımız olacak.”

Bahçıvan kente gitmiŐ ve daha dönmemiŐti.

Polat ve Sahip Ali beni tepeciğe gömdüler. Artık toprak ananın kucağındaydım. Toprak ana bana, gereksinim duyduğum yiyecekleri sağlayacaktı. Ama hemen yeŐeremezdim. Bunun için biraz beklemek gerekecekti.

Aradan birkaç ay geçti. Çocukların beni gömdüğü yerde hala bekliyordum. Sonra toprak birdenbire soğudu. Herhalde kiŐ gelmişti. Toprağın stnde Şimdi kar yağıyordu. Ama dıŐarının soğuğu benim bulunduğum yere kadar gelmiyordu. Ben toprağın derinliklerindeydim. Burası o kadar soğuk olmuyordu.

Kısa bir zaman sonra yeni bir hayata başlamış olacaktım. Ama o zamana kadar derin bir uykuya dalacaktım.

Bütün bir kiŐ boyunca derin derin uyudum. Bu derin uygu beni iyice dinlendirecekti. İlkbaharın gelmesiyle birlikte bu derin uykudan uyanacaktım. İŞte o zaman güçlenip filizlenecektim. Büyüyüp kocaman bir ağaç olacaktım. Güzel güzel meyveler verecektim.

Kış süresince çeşit çeşit düŐler gördüm. Ama bunlardan sadece bir tanesini hatırlayabiliyordum. Hatırladığım düŐüm Őöyleydi:

Büyümüş ve kocaman bir ağaç olmuştum. Dallarım uzun uzundu. Sahip Ali ve Polat da dallarıma tırmanmıştı. Dallarımı silkeleyip meyveleri aşağı düşürüyorlardı. Köyün bütün yoksul çocukları altımda toplanmıştı. Dallarımdan düşen meyveleri, daha yere değmeden kapşıyorlardı. Sonra da büyük bir zevkle, suyum emerek şeftalileri yiyorlardı. Meyvelerin suları ağızlarının etrafından akıyordu.

Çocuklardan biri, ağacın üstündeki Polat'a seslenerek:

Bu yediğimiz meyvenin adı ne? diye bağırıyordu. Eve döndükten sonra ev halkına, nineme bu güzel meyveyi anlatacağım. Hiç böyle lezzetli bir meyve yememiştım. Biraksalar ağaçtaki tüm meyveleri yerim.

Ağacın altında, iki tane küçük çocuk vardı. Üstlerindeki giysilerden çok yoksul oldukları anlaşılıyordu. Yüzleri kirliydi. Ağızlarına, burunlarına sinekler konup duruyordu. Ellerindeki şeftaliyi ısırıktan sonra çiğnemedi yutuyorlardı. Yüzlerindeki mutluluk anlatılacak gibi değildi.

İşte böylesine güzel bir düş görmüştüm.

Size bu düşümü anlatırken gördüğüm bir düşü daha hatırladım.

Çok hastayım. Yanı başımda bir badem çiçeği var. Ben ise hastalıktan baygın bir haldeyim. Belli belirsiz bir ses duyuyorum. Yumuşacık, sevecen bir ses... Sesle birlikte çok da hoş bir koku duyuluyor. Koku ta, toprağın altına kadar geliyor.

Ses gittikçe daha belirginleşiyor.

Badem çiçeği! Badem çiçeği! Diye sesleniyor. Şu güzel kokunu getir de biraz şeftaliye de ver. Şimdi uyanma zamanı, ama şeftali uyanmıyor. Eğer şimdi uyanmazsa on sev, okşa. İyice yaklaş ki, güzel kokunu duyabilsin. Hadi uyandır onu da filizlensin. Şimdi filizlenme zamanı. Şimdi uyanmazsa bir daha hiç uyanamaz.

Badem çiçeği gelip yüzümü okşamaya başlıyor. Öyle hoşuma gidiyor ki... Bu duygunun hiç bitmemesini istiyorum. Bunun için hiç uyanmadan hep böyle baygın yatabilirim. Ama artık uyanmam gerekiyor. Uyandım ama, uyanmamış gibi numara yapıyorum. Badem çiçeğinin beni biraz daha okşamasını istiyorum. Badem çiçeği numara yaptığımı anlamıştı. Güldü.

"Hadi bakalım kalk," dedi. "Naz yapmanın sırası değil. Şimdi filizlenme zamanı. İçindeki hayatı dışarı vermelisin. Hani kocaman bir ağaç olmak istiyordun? Hani güzel güzel meyveler vermek istiyordun? Eğer şimdi uyanmazsan bunların hiçbirini yapamazsın."

Badem çiçeği tıpkı bir geline benziyordu. Üstü başı bembeyaz, tertemizdi.

Badem çiçeğine az önce kiminle konuştuğumu sordum. Badem çiçeği bana sarılıp öptü. Sonra da gülümsedi.

"Beni sana ilkbahar gönderdi," dedi. "Benimle konuşan da ilkbahardı. Seni uyandırmam için beni, sana gönderdi."

İlkbahar sözcüğünü duyar duymaz uyandım. Ama kaygılıydım. Yoksa ilkbahar geldi de geçti mi? Ya ben ilkbaharı kaçırdıysam? Oysa henüz kabuğumu bile yaramamıştım. Az daha korkudan bayılacaktım. Ama biraz sonra kendime geldim. Çevreme bakınca nemli toprağın içinde olduğumu gördüm. Toprak ana beni tüm sevecenliği ile kucaklıyordu.

Kabuğumun içi terli, dışı nemliydi. Çevremde papatya tohumları bulunuyordu. Bir tanesi toprağın üstüne çıkmayı başarmıştı. İncecik kökleriyle topraktan besin ve su alıyordu. Almış olduğu bu besinleri biriktiriyor, sonra da sapsarına ve yapraklarına ulaştırıyordu.

Yanımda tanımadığım bir tohum daha vardı. Kökleri çok inceydi. Boynu bükük duruyordu. Buna rağmen toprağı her gün biraz daha deliyordu. Sanırım birkaç güne kadar toprağın üstüne çıkacaktım.

Gövdemin alt tarafından ise başka bir kök geçiyordu. Sık sık kıpırdıyordu. O kıpırdadığı zaman ben de gıdıklanıyordum. Bunun, bir badem ağacı kökü olduğunu söylüyorlardı.

Üstüme sürekli su damlaları damlıyordu. Bu damlalar, toprağın üstünü kaplayan kar sularıydı. Birkaç gün sonra kar tabakası eridi. Ardından güzel günler geldi.

İlkbaharın kokusu toprağın altına kadar geliyordu. Toprağın üstünde artık güzel günler yaşanıyor.

Birkaç gün sonra çevremde bir karınca sürüsü belirdi. Bir tünel kazmışlar ve bu tünelden yanıma kadar ulaşmışlardı. Yüzlerce karınca kabuğumu ısırmağa çalıştı. Bunun için uzun bir süre uğraştılar, başaramayacaklarını anlayınca çekip gittiler.

Karınca sürüsünün açtığı tünel, ilkbaharın sıcaklığını ve aydınlığını bana getirdi.

Karıncalar uzun süre yanıma uğramadılar. Başımı toprağın üstüne çıkarıp filizleninceye kadar bir daha onları hiç görmedim.

Toprağın içine sular sızıyordu ve ben bunları içiyordum. Bu suları içmekten iyice şişmiştim. Öylesine çok şiştim ki, sonunda kabuğuma sığamayıp çatladım. Çatlayınca incecik beyaz kolum dışarı çıktı. Bu kol köküm olacaktı. Onun üstünde doğrulup ondan güç alacaktım.

İşte böylece ilk tomurcuğum oluştu. İleride filiz olacak ilk sürgün, tomurcuğun tam ucundaydı. Bu ilk sürgünle toprağı yara yara ilerlemeye başladım.

Köküm henüz yeterince güçlü değildi. Topraktaki suyu alamıyordum. Bu yüzden biriktirmiş olduğum özsuyumunu kullanıyordum.

Toprağın içinde rahat nefes alamıyordum. Ama boğulmayacak kadar hava, toprağın arasında bulunuyordu. Su sorunum ise hiç olmuyordu. Yağmur ve kar suları beni fazlasıyla besliyordu.

Sonunda genç bir filiz olabilmişim. Uzun bir bekleyişten sonra çekirdekten filize dönüşmüştüm. Büyük bir değişim geçirmiş, farklı biçimde varlığını sürdürmeyi başarmışım.

Artık çok hızlı gelişemiyordum. Ama ağaç olma yolunda büyük bir adım atmışım. Artık olgunlaşma dönemine girecektim. Bunun için de önümde kocaman bir yıl vardı.

Acaba bir çekirdekle, bir ağaç arasında ne fark vardı?

Çekirdek, gelişmesini tamamlamak için değişime uğramak zorundadır. Eğer bu gelişimi hızlı bir biçimde tamamlayamazsa çürüme tehlikesi ile karşı karşıya kalır.

Ağaçlar ise çekirdeklerden çok farklıdır. Gelişimini çok yavaş sürdürür. Küçük bir fidanken bile bu gelişme hep yavaş olur.

Bütün bunları düşününce, değişimin hayatın en önemli gerçeği olduğunu anladım. Doğada var olan her şey sürekli bir değişim içindeydi. Değişimler üst üste olduğunda madde biçim değiştirir. Önceki durumundan tamamen farklı bir madde haline gelir.

Örneğin ben, büyük bir değişim geçirmiş ve artık çekirdek olmaktan çıkmışım. Şimdi ağaç olma yolunda ilerleyen küçücük bir filizdim. Yapraklarımı çıkarmış, boyumu sürekli yukarı doğru uzatmaktaydım.

Toprağın üstüne çıktığım zaman siz görün beni. Yapraklarım önce sarı sarı olacak. Sonra onları güneş ışınları ile besleyip yeşile boyayacağım.

Günün birinde büyük bir şeftali ağacı olacağım. Kırmızı kırmızı şeftaliler ereceğim. Daha küçücüküm. Boyum bir karış bile değil. Henüz toprağın içinde bulunuyordum. Ama bütün bunları düşünmeden edemiyordum.

Bir sabah uyandığımda kocaman bir taş gördüm. Tam önümde duruyordu. Yukarı doğru olan yolumu kesmişti. Yukarı çıkabilmek için taşın çevresinden dolanmak zorunda kaldım.

Toprağın üstüne yaklaştıkça güneşin sıcaklığını çok daha iyi hissedebiliyordum. Toprağın üstüne yakın yerlerde çimenlerin kökleri bulunuyordu. Onlara selam verip konuşmaya başladım. Kısa sürede çimen kökleriyle arkadaşlık kurdum.

Günlerdir süren çabalarım sonuç vermeye başlamıştı. Toprağın üstüne çıkmama çok az bir zaman kalmıştı. Toprağın üstüne çıkmama çok az bir zaman kalmıştı. Artık güneş ışınlarını az da olsa görebiliyordum.

Bulduğum yerde bir süre dinlendim. İşte, artık toprağın üstüne çıkma zamanı gelmişti. Başımı uzatıp toprağı araladım. O anda gün ışığıyla karşılaştım. Bir ışık seli beni kucakladı.

Artık toprağın üstündeydim. Sonunda başarmıştım.

Biraz ileride badem ağacı bulunuyordu. Beyazlara bürünmüş, bir gelin gibi duruyordu. Çok da mutlu görünüyordu. Biraz sonra ben de onun mutluluğuna katıldım. Badem ağacını selamladım. O da içten bir gülüşle beni selamladı. Sonra da:

“Hoş geldin güzel filiz,” dedi bana. Sonra da ekledi: “Toprağın altında ne var, ne yok?”

Sevinç içinde, ona toprağın altını anlattım.

Beyaz papatyalar benden önce çıkmışlardı toprağın üstüne. Büyümeyebile başlamışlardı. Ben ise henüz minicik bir yaprak halindeydim.

Papatyalar çok hızlı büyüyordu. Onların hızlı büyümesi beni çok şaşırttı. Eğer böyle devam ederlerse badem ağacından bile daha büyük olacaktı. Ama sonra onların, toprağın altındaki köklerini hatırladım. Papatyaların kökleri çok güçsüz ve çelimsizdi. Orada köklerle uzun süre yaşayamazlardı.

Bunları düşünürken Polat ve Sahip Ali geldiler. Beni görünce çok sevindiler. Hemen dereye koşup avuçlarıyla su getirdiler. Getirmiş oldukları bu su ile de beni suladılar. İkisi de sevinçten havalara uçuyordu. O gün Polat ve Sahip Ali beni sevip okşadılar. Sonra da evlerine gittiler.

Günlerim böyle geçmeye başladı. Polat ve Sahip Ali her gün gelip beni ziyaret ediyorlardı. Artık ilkbahar geçmeye başlamıştı. Havanın sıcaklığı artmış, yaz gelmişti. Papatyaların büyümesi durmuştu. Çiçekleri de dökülmeye başlamıştı. Çiçeklerinin yerinde şimdi tohumlar vardı.

Yazın ilk günlerinde boyum biraz daha büyümüşü. Artık, sararmış olan papatyaların boyundaydım. Bir süre sonra dal budak salıp daha da büyümüş olacaktım.

Toprağın üstünde yavaş yavaş serpilip büyümeye devam ettim. Polat ile Sahip Ali de her gün beni ziyaret ediyor, bütün gün benim yanımda kalıyorlardı. Benimle ilgili kurdukları hayalleri yüksek sesle anlatarak benimle paylaşıyorlardı.

Bir gün yine yanıma geldiler. Ellerinde bir sopa, sopanın ucunda da bir yılan ölüsü vardı. Dibimde bir çukur kazarak ölü yılanı gömdüler.

Polat sevinçle:

“Bu yılan, şeftalimize çok iyi gelecek,” dedi.

Sahip Ali de onu onayladı.

“Evet çok iyi gelecek. Bu, bir kaç sepet dolusu gübreye bedel. Şeftalinin büyümesine yardım edecek.”

Polat:

“Önümüzdeki yıl meyve verir mi acaba?”

“Bilmem,” dedi Sahip Ali.

Onlar böyle konuşurken ben ise meraktan ölüyordum. Şeftalilerim acaba nasıl olacaktı?

Yaz geçip gitti. Ardından sonbahar geldi. Gövdem genişlemişti. İçimde yüzlerce kılcal damar vardı. Köklerimden aldığım besinleri, bu kılcal damarlarım aracılığıyla dallarıma ve yapraklarıma iletliyordum.

Bir süre sonra sonbahar da geçecek ve kış gelecekti. O zaman, kılcal damarlarımı çalıştırmayacaktım. Hatta daha şimdiden çalışmalarını durdurmuştu. Yapraklarım bu yüzden su alamaz oldu. Susayan yapraklarım sararıp dökülmeye başladı. Artık sadece dallarım kalmıştı. Ama dökülen yaprakların yerinde başka tomurcuklar oluşmaya başlamıştı. Bunlar, gelecek ilkbahar için hazırlıktı. İlkbahar geldiğinde bu tomurcuklardan yeni yeni dallar çıkacak ve uzayacaktı.

Meyve vereceğim günlerin hayalini kuruyor ve sabırsızlanıyordum.

Tam tepemde birkaç tane tomurcuk oluştu. Bu tomurcuklar, zamanı geldiğinde çiçek olacaktı. Bütün bunları düşündükçe coşum artıyordu.

Havalar iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Artık kış uykusu için hazırlık yapmaya başlamıştım. Bir süre sonra da kar yağdı. Toprak dondu.

Kar yağdığı zaman Polat ile Sahip Ali yanıma geldikleri. Elleri bez parçaları vardı. Bu bez parçalarıyla beni iyice sarıp sarmaladılar.

Deyim yerindeyse iki çocuk beni giydirmişti. Çok da iyi yapmışlardı. Yoksa kışın soğuşuna dayanamazdım. Artık kış uykusuna rahatça yatabilirdim.

Bütün bir kışı böyle sargılar içinde uyuyarak geçirdim. Tekrar ilkbahar gelmişti. Köklerim hareket etmişti. Özsuyum gövdemde dolaşarak dallarıma ulaştı. Bu dolaşım beni canlandırdı. Tomurcuklarım bir anda hareketlendi. Minicik yapraklar oluştu. Tomurcuklarım ve bir süre sonra patlayacak ve güneşe yüzlerini döneceklerdi.

Ben, tomurcuklarımın çiçek açmasını beklerken, serçeler gelip onları gagaladılar. Ne yazık ki, dallarımdaki tomurcukların neredeyse tümü döküldü. Geriye sadece üç tane tomurcuk kaldı.

Sağlam kalan üç tomurcuğumun üçü de çiçek açtı. Üç çiçeğimi gördükçe coşum ve sevincim artıyordu. Ama ne yazık ki, bir süre sonra çiçeklerimden birisi soldu. Diğer iki çiçeğimin birisini de birkaç gün sonra kaybettim. Kuvvetli bir rüzgar onu koparıp götürdü. Artık tüm gücümü kalan tek çiçeğim için harcıyordum. Onun çok güzel bir şeftali olması içim elimden geleni yapıyordum.

Üçüncü çiçeğim tüm güzelliği ile dalımda duruyordu. Şimdi çiçeğin içindeki yumurtayı çok iyi beslemeliydim ki, daha sonra çok güzel bir şeftali olabilsin.

Birkaç gün sonra çiçeğin içindeki yumurtacık çatladı. Küçük bir çağla şeklindeydi. İşte bu küçük çağladan şeftali olacaktı.

Minik şeftalim tam tepemdeydi. Daha çok küçük olmasına rağmen incecik dalımı eğmişti. Baştan çok sevinmeme rağmen sonradan içime bir korku düştü. Acaba bu küçük şeftali büyüdüğü zaman dalımı iyice eğer miydi? O zaman dalım kırılırdı. İşte bu düşünce beni korkutuyordu.

Bir süre sonra bu korkumu üzerimden attım. Hiçbir güçlük, zorluk beni korkutamayacaktı. Şimdi bir tane şeftalim vardı, ama günün birinde bin tane şeftali verecektim.

Polat ve Sahip Ali yanıma pek sık gelmiyorlardı. Çünkü ikisi de ailelerine yardım ediyorlardı. Şimdi tarlada işler çoktu. Onlar da tarlada çalışıyorlardı.

Bir sabah erkenden iki çocuk da yanıma geldi. Elleri kalın bir sopa vardı. Sopyayı yanıma diktiler. Gövdemi de bir iple sopyaya bağladılar. Sonra da konuşmaya başladılar:

Polat:

“Sahip Ali,” dedi. “Şu uğursuz bahçıvan, ağacımı ya burada bulursa?”

Sahip Ali:

“Bulsun. Ne olacak bulursa?” dedi. “Hiçbir şey yapamaz. Ağacı biz diktik. Meyvesini de biz yiyeceğiz.”

Oysa Polat, bu sözlerden ikna olmamıştı. Kara kara düşünüyordu.

“Ama bu toprak bizim değilmiş,” dedi.

Sahip Ali:

“Toprak, üstünde kim çalışıyorsa onundur,” dedi. “Bu toprağın üstünde de biz çalışıyoruz. Şeftali çekirdeğini biz diktik. Meyvesi de bizim olacak.”

Polat coştı.

“Haklısın!” diye bağırdı. “Bizim olacak tabii. Hele ağacımıza sahip çıksınlar. Tüm bahçeyi yakarız o zaman.”

Sahip Ali ve Polat bunları konuşarak yanımdan ayrıldılar.

Sahip Ali ve Polat’ın diktiği sopa çok iyi oldu. Ertesi gün güçlü bir fırtına çıktı. Ağaçların dallarını kopardı, götürdü. Badem ağacının bile bazı dalları kırıldı. Sopa olmasaydı ben de o fırtınadan sağ çıkmazdım. Sopa bana destek oldu. Ayakta kalmamı sağladı.

O günden sonra günlerim rahat geçmeye başladı. Tüm gücümü şeftalimi yetiştirmek için harcıyordum.

Minik şeftali, dalıma sıkı sıkı yapışmıştı. Öz suyumla onu besliyor, gelişip serpilmesi için hiç durmadan çalışıyordum. Bazen canımı acıtıyordu, ama ona hiç kızmıyordum. O benim biricik kızımdı.

Sahip Ali ve Polat her gün gelip bana bakıyorlardı. Bana bir şey olacak diye, korkudan ödleri patlıyordu. Bir taraftan da büyük bir coşku ve sevinç duyuyorlardı.

Ben, Sahip Ali ve Polat’ın ağacıydım. Vereceğim güzel şeftaliyi de onlar yemeliydi.

Yaz geçti, sonbahar geldi. Bir gün öğleden sonra Polat tek başına yanıma geldi. Onu ilk kez yalnız görüyordum. Üstelik de sessiz sessiz ağlıyordu. Sessizce yanıma gelip beni suladı. Sonra da yanıma oturup benimle konuşmaya başladı:

“Canım şeftali ağacım, bugün buraya neden yalnız geldim, biliyor musun?” dedi. “Dur anlatayım neden yalnız geldiğimi: Şeftali ağacı biliyor musun, Sahip Ali öldü. Bir yılan soktu Sahip Ali’yi. Üstelik zehirli bir yılan.”

Polat bunları söyledikten sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sonra anlatmaya devam etti:

“Sahip Ali’yi yılan soktu. Sonra onu eve getirdik. Boncuk Nine bütün gece Sahip Ali’nin başında bekledi. Merhemler yapıp sürdü. Otlardan ilaçlar kaynatıp içirdi. Ama hiçbir faydası olmadı. Birkaç gün ateşler içinde kıvrandı. Sonra da sabaha karşı can verdi.”

Polat sesini yükseltti. Hem ağlıyor, hem bağırıyordu:

“Sahip Ali! Sahip Ali! Neredesin kardeşim? Beni bırakıp nerelere gittin?”

Polat hıçkırıklara boğuldu. Bir süre hiç konuşmadan ağladı. Sonra kaldığı yerden, anlatmasına devam etti:

“Birkaç gün önce, öğleden sonra onunla yılan avlamaya çıktık. Yılan avlayıp, senin iyi beslenmen için dibine getirecektik.

İkimiz birlikte Yılanlı Vadiye indik. Orada çık yılan olurdu. Kayalıkların arasına yuvalarını kurarlardı.

Sahip Ali ile birlikte kayalığın eteğine geldik. Yılan yuvalarına çomak sokup yılanları dışarı çıkaracaktık. Üstümüzde gömlek yoktu. Ayağımızda da incecik kumaştan bir pantolon vardı. Güneş iyice yükselmiş, tepeye çıkmıştı.

Yılanı avlamak için bir kayadan diğerine atlıyorduk. Sahip Ali’nin ayağı kayınca sırtüstü yere düşüverdi. Düşmesi ile birlikte bir çığlık attı. Sahip Ali’yi soka yılanın başını ezdim. Paramparça ettim onu.

Sahip Ali yerde acıyla kıvranıyordu. Yılanın soktuğu yer kıpkırmızıydı. Sahip Ali biraz sonra bayıldı kaldı. Sesi soluğu çıkmıyordu.

Şaşırılmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yılan, elini ya da ayağını sokmuş olsaydı ne yapacağımı biliyordum. Ama sırtını sokmuştu ve ben bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

Sahip Ali’yi sırtıma alıp köye kadar taşıdım. Eğer hemen götürmüş olsaymışım kurtulmuş.

Güzel şeftali ağacım, Sahip Ali benden daha ağırdı. Onu nasıl hemen götürebilirdim? Onu götürecek bir aracım da yoktu ki! Bir eşeğim olsaydı onu hemen götürebilirdim. O zaman geç kalmazdım.”

Sahip Ali ağlamaya devam etti. O anda iki çocuğun birbirlerine kardeş gibi bağlı olduklarını anladım. Sahip Ali’yi bir daha göremeyeceğimi anlayınca ben de ağlamak istedim. O anda tüm yapraklarımı, tüm dallarımı kurutmak istedim.

Polat tekrar anlatmaya başladı:

“Ben buralarda duramam artık. Bu köyde yaşayamam. Nereye gitsem, ne yapsam karşımda hep Sahip Ali’yi görüyorum. Hep karşımda duruyor. Her yerde onun sesini duyuyorum. Bütün bunlar beni çıldırtıyor.

İşte bu yüzden buralardan kaçıp gitmek istiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Gideceğim buralardan. O güzel, tatlı şeftalilerin sana kalsın.”

Polat kalkıp gitmeye hazırlandı. O anda dallarımı silkeledim. Tek şeftalim Polat’ın ayaklarının dibine düştü.

Polat eğilip şeftaliyi aldı. Güzelce silip okşadı. Sonra elinde şeftaliyle uzaklaşıp gitti.

Aradan bir yıl geçti. Ertesi yıl daha da büyüyüp serpilmişim. Bahçıvan beni o halde görünce çok sevimdi. Boyum uzamış, dallarım çiçeklerle bezenmişti. Artık her yerden beni görmek mümkündü.

Bahçıvan yanıma gelip uzun uzun inceledi beni. Yapraklarıma dikkatle baktı. Çiçeklerime dokundu. O anda kimin kızı olduğumu anladı.

Bahçıvan hiçbir çaba harcamadan yeni bir şeftali ağacına sahip olmuştu.

Büyümüşüm, ama hiç mutlu değildim. Polat ve Sahip Ali artık yoktu. Ben de ağanın malı olmuşum. Köylülere eziyet eden o adamın mali olmuşum işte.

O yıl on beş tane şeftalim oldu. Bu günleri büyük özlemle beklemiştim. Ama şimdi içimde hiçbir coşku, hiçbir sevinç yoktu. Meyvelerimi kimlerin yiyeceğini düşündükçe üzüntüden içim eziliyordu.

Daha çekirdek olduğum sıralarda beni, Sahip Ali ve Polat ekmişti. Onlar bakıp büyütmişti. Şimdi meyvelerimi de onlar yemeliydi.

Bu düşünceler içinde ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra bir gün, aklıma bir fikir geldi. Şeftalilerimi dökecektim.

Bahçıvan yerimi değiştirmeye karar verdi. Daha sulak bir yerde olursam şeftali vereceğimi düşündü.

Ertesi yıl kış uykusundan uyandım, ama büyük bir değişiklik vardı bende. Köklerim neredeyse kurumak üzereydi. Bazıları kopmuş, bozulmuştu.

Sağlam köklerimle toprağa iyice bağlandım. Bunlar aracılığıyla suyu emdim. Sonra tomurcuklanmaya başladım. Çevreme bakındığımda, yanımda başka bir şeftali ağacının olduğunu gördüm. Bu, benim annemdi.

O zamandan bu zamana kaç yıl geçti bilmiyorum.

Artık hiç meyve vermiyorum. Yıllardır, bahçıvan bir tek meyve bile koparamadı dalımdan. Hiç kimse benim şeftalilerimin tadına bakamayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Ne bahçıvana ne de bir başkasına boyun eğmeyeceğim. İster yalvarsınlar, ister korkutsunlar. İsterlerse beni yaksınlar. Ben gene de düşüncelerimden geri dönmeyeceğim.

Hiç kimseye, hiçbirine asla boyun eğmeyeceğim işte.

